

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 23.

Den 1. Septbr. 1867.

Pris: 6 Sk. pr. Exp.

Physisk Gjenfødsel.

(Fra „Millennial Star.”)

Den aandelige Gjenfødsel saavel som den nye Fødsel ved Daab og lignende Emner have foraarsaget megen Ordstrid i Verden. Vor Tids lærdeste Theologer have indladt sig i Discussion og anvendt Veltalenhedens stærkeste Vaaben for at forsøgte sine forskellige Menninger og Anstuer angaaende hine Lærdomme. Men Discussionen om den physiske Gjenfødsel, der er saa vigtig for Menneskeslægten, synes ikke i saa hoi Grad, som den fortjener, at have lagt Beslag paa Philosophernes og de Geistliges Ópmærksomhed og Talenter.

Det er en indlysende Kjendsgjerning for Alle, at Menneskene i den nærværende Generation i Almindelighed ere svagere, mindre af Vægt og af en kortere Levealder end Fædrene varer for nogle Aar-hundreder tilbage. Rustninger og Vaaben, som ere opbevarede i gamle Slotte og i Museer, og som Fortidens Krigere bare, vilde ved deres Vægt nedbøse til Jorden Nutidens spinkle Soldater og Vo-

lonterer, og ikke være mere stikkede for dem at isore sig end et Skilderhuus. Det mindre Maal for Soldaternes Størrelse, man har maattet indskrænke sig til ved Recruters Antagelse, viser Banseligheden af at erholde Mænd af den høie Vægt, man forhen antog som Norm for en Soldat. Standser man for Eksempel i en Gade i en af vores store Stæder og iagttager de forbigaende, hvor Faa vil man da finde, der ere balsignede med en stærk og veludviklet Legemsbygning. De Fleste ere smaa af Vægt, spinkle af Lemmer og af et svagligt Udseende.

Den Levealder, som lovedes Mennesket af Skaberen efter Syndsloden, var eet hundrede og tyve Aar. Paa Kong Davids Tid var Stovets Dage „halvfjerdindstyve Aar,” men nu er den gennemsnitlige Levealder kun det Halve deraf, og aftager desverre med hver Generation.

En svagelig Constitution er nu saa almindelig, at den ikke opvækler nogen Forundring; tvertimod, det er næsten blevet

en Modesag at have et blodagtigt og smægtende Udseende. De Born, der voxe op for at bære Livets Byrder og Ansvarligheder, ere almindeligvis svage, spinkle og let udsatte for at blive ødelagte af de mangeartede Sygdomme, der følge den gradvise Aftagen af legemlig Kraft og Helbred hos Forældrene, som avle dem.

Der gives naturligvis enkelte Undtagelser, og naar saadanne, der besidde en veludviklet Legemsbygning og dertil svarende Smidighed og Kræfter, fremtræde, opvække de Beundring og Forundring, et Beviis paa, hvor sjeldne de ere.

Det Beklageligste er, at man ikke tager hensigtsmæssige Foranstaltninger til at aghjælpe dette overhaandtagende Onde, Menneskets Udtartelse i legemlig Henseende. Vel har man indført gymnastiske Øvelser i Skoler og Opdragelsesanstalter, hvilke ere saare gavnlige, men de ramme alligevel ikke Roden af det Onde, men tjene kun til at svække sammes Virkninger. Ursagen til den physiske Svækelse ligger i den Letfærdighed, hvilken synes at tillage med hver paafølgende Generation, og den Losagtighed, som finder Sted, idet Kjønneses Dmgang ikke er reguleret ved at fremme Egteskaber, men derimod har man tilladt eller idetmidst seet igjen-nem Tingre med Prostitutionen, der tillager i en frugtelig Grad, hvilket svækker og i de fleste Tilfælde tilintetgør Utligen af sunde og kraftige Born. Er der no-gen Nation, noget Samsund eller Religionsparti paa Jorden, som har taget denne alvorlige Sag i Betragtning og givet den den Overveielse, som den forsørger? Vi kjende intet Folk uden de saakaldte „Mormoner“ eller Sidste-Dages Hellige, som har arvorligent taget fat paa Gjenoprettelsen af de Love, Herren har indstiftet for den sande Samfundsorden. Medens hele Verden gaaer nedad til Dod

og Fordærvelse, have de Sidste-Dages Hellige, endstjordt de ere foragtede, bespottede og anseete som uciviliserede, begyndt den store Gjerning at helliggjøre Samlivet mellem Mand og Kvinde, at standse Losagtighed og Liderlighed og derved til tilveiebringe et sundere og bedre Afsom. Idet de have adlydt Evangeliets Principer og forladt den brede Bei, der leder til Fordærvelse, ere de komme ind paa den trange Bei, der leder til det evige Liv og sand Lyksalighed, hvortil de ere kaldte af den Almægtige, som er vore Manders Fader, Skaber af vore Legeimer og det hele Universum.

I Oldtiden, da der fandtes Propheter i Israel, og Inspirationens Nøst lod gjennem Landet, borttog Herren under-tiden det Stor, som skjulte Fremtiden for deres Dine og viste dem, hvad der skulle ske i de sidste Dage. De saae „Tiden for alle Tings Gjenoprettelse,“ — den Tid, da Patriarkernes lange Levealder og herlige Kraft skulle gjenoprettes, naar Menneskets Alder skulle blive som „Treats Dage,“ naar der „ikke ydermere skulle være en Gammel, som jo havde opfyldt sine Dage;“ thi „en Dreng skulle doe hundrede Aar gammel,“ og „hans Folk skulle længe nyde deres Hænders Gjerninger.“ Gud har begyndt den Gjerning, som Propheterne glædede sig ved at see i deres Syner, og de Sidste-Dages Hellige ere det Folk, Herren har valgt til at udfore den.

Jat opreiße en ny og hellig Nation, som skal tjene Herren og regjere Verden ved hans vise Love, har han begyndt med Grundloven for alle Riger, nemlig et velordnet Familieliv. De Nedskaber, han har valgt, endstjordt usuldkomne i mange Ting, ere de bedste han kunde finde til Udførelsen af hans Hensigter, idet de ville lytte til hans Ord og adlyde hans Naad. Han samler dem sammen og lærer dem

Grundsetningerne for et reent Familieliv og en bedre Samfundsorden. Han underviser dem, hvorledes de skalde rense sig for Letfærdighedens Smurdeig, hvilken har foraarsaget saa megen Ulykke, Glendighed og Ødelæggelse i Verden. Han giver dem Forstifter, hvorledes de skalde regjere og styre sig selv formedelst rene og dydige Grundsetninger, paadet de ikke skulle forplante til deres Aftom de samme uregelmæssige og uhydse Drifter, hvilke Menneskeslægten nu arver fra deres Fædre og som fortære Aukraften, samt svække og forlorte Livet.

Formedelst de Love, der styre en høiere og helligere Agtstabsorden — men som af Verden endnu er missforstaet og kaldes Polygami — berettiges enhver ærbar Kvinde til at blive en hæderlig Hustru og en lykkelig Moder, hvorved Samfundslivet beskyttes, Sædelighed fremmes og Sundhed besvordes, hvilket klarligen allerede vises i de Børn, som nu opdrages i Utah. Sonnerne der ere kraftige og veludviklede, ifand til at føre Øgen, styre Plogen, opbygge Steder, føre Baaben med kraftig Arm til Selvforsvar, saavel som, naar det fordres, at gaae ud til Verden og prædike Evangeliet. Dottrene ere friske, sunde, hydste og blomstrende. Saadan ere allerede de første Frugter af Herrrens store Gjerning til physisk Gjenfødelse af en ny Slægt paa Jorden. Og om Resultaterne ere saa store i Begyndelsen af dette Værk, hvad ville da kommende Generationer frembringe? Hvilkun Pen formaar at beskrive Folgerne af en tiltagende og fremadstridende Forbedring. Bions Børn skulle voxe i Styrke og blomstre i Bjergenes Dale; de forøges og udspredse sig i Landet indtil deres Boligers Steder blive for trange og de skulle vende tilbage og opbygge Bions forrige øde Steder. Styrken og Storrelsen af Bions Sonner skal indgyde Skæk i dem,

som hade dem. Bions Børn skulle tilbage i Livskraft og Styrke indtil Sygdom ikke længere skal faae Magt over dem, medens de Folk, som stride mod dem, skulle ødelægges ved indbyrdes Krig og de mangfoldige Sygdomme, som Afvigelsen fra Guds og Naturens Love foraarsager. Herrrens Folks Levealder skal tiltage i Længde, indtil dets Patriarker skulle see deres Aftom blomstre indtil hjerde og femte Led, og deres Magt og Herredomme skal forøges paa Jorden, indtil alle Nationer skulle boie sig for dem og anerkjende, at Gud er med sit Folk.

Den beklageligste Uvidenhed hersker iblandt Menneskene med Hensyn til Livets og Formerelsens Love. Drenges og Piger voxe op til Modenhed uden den fornødne Veileitung og uden vise Raad angaaende deres Bestemmelse. Folgen er, at blind Lidenstab, blottet for fornuftige Grundsetninger vildleder dem i deres Frieri og Gistermaal; og naar de blive kjede af hinanden, hengive de sig til Laster og Udsøvelser, hvis gyselige Folger vise sig i Slægtens Udartelse baade i aandelig og legemlig Henseende.

Omend stjordt Menneskene overhovedet hengive sig til deres ustyrlige Lidenstabers Tilsfredsstillelse, og derved ere blevne en „fordærvet og hoeragtig Slægt,” undseer man sig dog for at nævne ved sit rette Navn de hemmelige og affshelige Synder, man bedriver; ja, det ansees for Fiinhet og Opdragelse at sjule Laster og Udsøvelser, istedetsfor med Kjælhed at advare for og modarbeide famnie, samt med den fornødne Strenghed og Retfærdighed at straffe dem, som forplante allehaande væmmelige Sygdomme og bringe Død og Ødelæggelse over Samfundet. Men saa stor en Overhaand har Fordærvelsen taget, at man endog anseer det for umuligt at standse den, og har dersor opgivet alle Forsøg i den Retning. Desaarsag har

Herren den Almægtige begyndt sin store Reformation ved at lade forlynde det evige Evangelium og indsamle de faa Troende for ved dem at begynde en ny Slægt paa Jordens, som vil være villig til at lade sig belære og til at efterleve Livets sande Grundsætninger og opreise for ham en retsædlig Sed.

Bed den vil Gjensførelsen og Gjennoprettelsen af det faldne Menneske, som er ståbt i Guds Billedede, seje; og omendskjont for en Tid VanTro og Ondstab vil modsette sig denne store Gjerning, vil dog til sidst Sandheden af de af

Gud aabenbarede Principer seire, og Guds Born skulle komme til at nyde alle de Velsignelser, som et forbedret, helligt og reent Levnet vil skænke, hvilket ikke alene vil bestaae i et langt Liv her paa Jordens i den menneskelige, men ogsaa i at nyde det evige Liv i den himmelste Tilværelse, naar Herren har seiret og lagt alle Fjender under sine Fodder; thi da skal ogsaa den sidste Fjende, Doden, og den, som har Dødens Bølde, tilintetgjores, og den ganske Skabning forløses fra Forkrænkeligheds Trældom til Guds Birns herlige Frihed.

Staden Mexicos Beleiring.

(Fra „Millennial Star.”)

Før at give vo're Læsere et Begreb om Trængsterne i en beleiret Stad, give vi nedenstaende Beretning, sendt til Udgifteren af det engelste Blad „Times“:

Min Herre!

Da jeg antager, at de seneste forgelelige Begivenheder, der have fundet Sted i dette ulykkelige Land, have tiltrukket sig en god Deel Interesse i det store Publikum, tillader jeg mig at sende Dem en kort Beretning om den stækkelige Beleiring, som denne Hovedstad nylig har udstaaet — en af de værste maasee, naar man tager Hensyn til Stedets Storrelse, som dette Aarhundrede har at opvise. Dette kan man lettelig forestille sig, naar det bemærkes, at under de 67 Dage, som Beleiringen varede, intet Mundforraad indførtes i Staden, der indeholder over 200,000 Indianere, hvilke ikke alene havde forsømt at gjøre nogen Foranstaltung til at forsyne sig, men ogsaa i de foregaaende 2 Maaneder ikke kunde faae

den sædvanlige Tilforsel, deels paa Grund af, at Staden var blokeret, deels af Nejgjeringens kortsynede Fremgangsmaade, idet den tilbageholdt de Indianere, som tilførte Levnetsmidler, for at tjene i Armeen, hvorved den stæmmede Andre fra at komme tilborvs med deres Varer. Livsfornødenheder stege deraf til en fabelagtig Priis, Brod fra 5 til 6 Rdlr. pr. Pund, Kjøb af magre Kør 10 Mk. 11 Sk. pr. Pund, Hestekjød fra 2 Mk. 4 Sk. til 3 Mk. pr. Pund. Indianst Korn eller Mais, som udstiden sælges for 3 Rdlr. 3 Mk. 11 Sk. pr. 300 Pund steg til 270 Rdlr., magert Hjerfæ 21 Mk. 11 Sk. Stykset, Eg, tre for 1 Rdlr. Mange af disse Priser vare kun nominelle; det var under tiden umuligt at faae Meel eller Mais for nogen Priis, eftersom der ikke var noget regelmæssigt Salg af disse Varer paa Torvene. De, som havde noget Brodstof, maatte holde det ganste hemmeligt, thi saasnart det blev bekjendt, lagde Re-

gjeringen strag Beslag paa det og gav det til Soldaterne; disse havde i Virkeligheden Magt til at gaae ind i ethvert Huus for at soge efter Proviant. Jeg har set Soldater gaae ind i de Fattiges elendige hytter og bringe ud nogle saa Haandfulde Mais, som Beboerne havde omhyggeligen gjemt. Folk dode i hundredevis, om ikke i tusindevis, og de, som vare igjen, havde neppe Styrke at slæbe sig frem i Gaderne for at bede om Allmisser. De Oprin man saae ved Brodboutikernes, forend Forraadene var udtomte, hvilket stete omtrent tre Uger for Beleiringen var endt, vare af det meest hjerteffærrende Slags. Der vare kun 3 Udsalgssteder aabne i hele Staden; Dorene til disse vare beleirede fra Kl. 1 eller 2 om Morgen for at man kunde saae en god Plads, naar de aabnedes; hele Dagen vare Gaderne, som forte til dem, pakkede med en sammentrængt Menneskemasse. Udensfor een af dem, i hvis Nærhed jeg boede, fandtes fem Personer døde en Morgen, de vare saldne om af Udmattelse; mange Andre omlom i Trængselen eller ved de vagthavende Soldaters Sværd. Der gaves undertiden Lejlighed til at forlade Staden, hvoraf Tusinder benyttede sig, endfjondt de risikerede at blive studte paa Beien; og i Virkeligheden blev syv Kvinder og Born dræbte af en Bombe halveis mellem de to Leire, thi hvide Flag respekteredes ikke; den eneste Lejlighed, man havde, var at sætte sit Liv i Fare fra begge Sider.

Medens de Fattige lede saa frygtelig, havde de Rige ogsaa sin Deel; Tvangslaan, uden Haab om Erstatning, og Bidrag aspressedes jevnlig. De, som vægredte sig for at betale, bleve fastede i Fængsel uden at faae Mad og Drikke, indtil de rykkede ud med det Forlangte, medens Andre, der skulte sig, sit deres Huse bevogtede for at hindre, at deres

Hustruer og Born ikke skulle faae nogen Fode. Desuden gik næsten Halvdelen af de Penge, der saaledes udpressedes, i de fornemste Embedsmænds Lommer. Al Handel og Omsetning standede naturligvis; den eneste Storelse, man saae i Gaderne, var Troppernes Bevegelser fra et Punkt til et andet, eller Patroller, der streifede om for at opsnappe Enhver, de funde saae sat i, eller Bærere, der forte de Saarede til Hospitalerne. Det er unødvendigt at dwæle ved alle de skællelige Oprin, der finde Sted under en saadan Beleiring. Jeg kan dog ikke undlade at omtnale een, som jeg lagde Mærke til. En stakkels Mand, der uyligen havde mistet sin Kone, blev en Dag greben af en af de omstrejdende Patroller, medens han var ude for at opdrive nogen Fode for sine Smaa, som han havde indestængt hjemme. Han tiggede og bad saa bonlig om Tilladelse til at gaae hjem og lukke dem ud og formaae en af Naboenne til at tage vare paa dem, eller ogsaa at saae sendt En til at gjøre det; men det negtedes ham til tre Dage efter, da han fandt dem døde. En anden Tildragelse i de to Leires Forsandsninger sildter Forholdene. De Liberale eller Beleirerne opstillede en død Hest, hvorpaa var føstet en stor Placat med Paastrift: „Carne para los traidores“ (Kjed for Forræderne). De Beleirede eller Keiserlige opstillede derimod en gammel Kvinde, som var død af Hunger, med Paastrift: Carne para los cobardos“ (Kjed for de Feige), en saarende Bebreidelse for de Liberale, fordi de ikke angrebe Staden med Vaabenmagt istedetsfor at udhungre den.

Midd i al denne Glædighed viste sig en anden Scene lige saa upassende hver Aften paa Plaza'en eller det fornemste Torv, hvor Musiken spillede. Klynger af Cavalleros og Senoritas (fornemme Herrer og Damer) spanlede stive omkring,

iforte deres bedste Stads, aldeles ligegyldige for Glenbigheden og Kanonernes Orden, der ikke udgjorde noget slet Aksompagnement til Musiken, men saldt indligesom Stortrommens Larm.

Vi, de Engelske i Staden, have saaledes Varsag til at glæde os over Beleiringens Øphør, thi vor Stilling var alt Anbet end misundelsesværdig, efter som Commandanten Marquez, udnevnt til General-Lieutenant af den stakkels Keiser Maximilian, medens han var i Queretara, er snarere en Demon end et Menneske og fuld af indgroet Had til de Engelske. Det var ham, som myrdede de engelske Læger i Tacubaya, en By her i Nærheden, idet han paabod, at de skulde føres ud og skydes, forbi de betjente de Saarede; og det var ham, som for nogle Mar siden brod den engelske Legations Segl og hortog 600,000 Dollars. Denne Udmærkelse var den største Feil, som Maximilian nogensinde begik; men dyrt har han maattet bode for det, thi næsten Alle ere enige i den Paastand, at dersom Mexico ikke havde fortsat sit haardnakkede Forsvar tre Uger efter Queretaros Overgivelse, kunde Keiserens Liv maastee være blevet sparet. Denne Modstand bevirledes af Marquez ved de underfundigste Logne, ved at forsikre Østerrigerne, en ridderlig Blok af Mand, 700 i Antal, som fun hæmpede for deres Landemand (Maximilian), at Keiserens Tilfangetagelse var kun en Opbigtelse af de Liberale, endføndt han selv havde modtaget officielle Rapporter om Tildragelsen fire Dage efter at den stede. Han forordnede virkeligen paa den samme Dag, Keiseren blev domt til Døden, at offentlige Fester skulde afholdes for hans foregivne Seir over de Liberale (eller Republikanerne). Fem Dage efter Høitideligholdelsen af disse Fester eller den 5te Juni, da Østerrigerne imidlertid vare komne til Overbeviisning om

Queretaros Overgivelse, togede til Alles Glæde de Beleirende ind i Staden i prægtig Orden, og det være sagt til deres høieste Noes, uden at opvække nogen Tu-mult eller foretage nogen Boldshandsling. Maatte de vedblive at handle saaledes; endføndt man af Mexicos fremsarne Hi-story ikke kan gjøre sig altfor store For-haabninger. Da Beleirerne droge ind i Staden, vare de en broget Skare — de fleste af Soldaterne i Læser og uden Skoe — endog nogle af Officererne vare i den samme Læstund og i Skortecærmerne, medens andre vare iforte alle Negnbuens Farver; dog vare næsten alle velbevæb-nede. Den Dag, de marscherede ind, for-andredes Stadens Udseende som ved et Trylleslag; Hjørder af Faar og Øger op-sylde Gaderne og ful Tænderne til at lobe i Vand, hele Karrelæs med Brod fjortes frem og lange Mæller af Muuldyr, be-læssede med Proviant. Det Menneste, som den 20de funde udpeges at have spist et Stykke Brod, blev anset som et Under, medens paa den 21de Alle syndte sig hjem med Stykker i deres Hænder for at nyde et usædvanligt Festmaaltid.

All Handel og Rorelse oplivedes igjen overordentlig, og om Freden kom til at vedvære, vilde de sidste seg Maaneders Tab og Lidelsner snart være forglemte. Det eneste, som vilde fremme denne Fred, er den næsten totale Udryddelse af eet stort Parti, de Conservative, eller de fem M.s Regjering, som de nyligen ere blevne kaldte paa Grund af, at Partiets fem Le-deres Navne begynde med Bogstavet M, nemlig: Maximilian, Marques, Miramon, Mejia og Mendez. Af disse Fem bleve Fire henrettede i Queretaro, men Marquez, som havde sjult sig i Staden, har hidtil gjelket sine Fjenders Besträ-belser i at finde ham. Paa den anden Side truer de mange gjenstridige Clemen-ter iblandt de Liberale, som vanskelig kunne

enes, med en Fortsættelse af Norden og Revolutioner. Dersom de moderate Liberale kom til Magten, som man almindelig antager, vil det Onde kunne afvendes og nogle saa lykkelige Aar kunne da forventes.

Keiserens sorgelige Endeligt og den værdige, kongelige Maade, han gik den imode paa, har forarsaget en dyb Be-

vægelse her, endog hos mange Liberale. Maximilians uegenyttige og ridderlige Opførelse saavelsom Trofastheden hos de saa Østerrigere, der forblev sin Hyrste tro indtil det Sidste, vil opvække hele den civiliserede Verdens Beundring.

Teg forbliver deres ydmnge Tjener.

En af de Beleirede.

Mexico, den 26de Juni.

Reise til det Indre af Grønland.

Man maa indremme Engländerne, at de hverken staae Kræfter, Liv, eller Penge, naar det gjælder om ved Reiser at udvide Menneskets Kjendstab til Jordkloden og at sprede „Christendommen og den europæiske Civilisation.“ Franklin og hans Ledsgagere have ved Nordpolen offret deres Liv for dette deres Kald. I det sydlige Afrika har den samme Skjægne sandsynligviis ramt Livingstone, medens Baker, Burton, Speke og Grant med større Lykke have knyttet deres Navne til store Opdagelser i Nil-Egnen. Atter hore vi om en Engländer, der er reist ud paa Opdagelser, og denne Gang er det Grønlands Indre Reisen gjælder. Det er en for sine dristige Expeditioner i Alpebjergene bekjendt Engländer, Edward Whymper, der har givet sig ud paa dette Tog. Det engelske Ugeblad „Atheneum“ indeholder en Skrivelse desangaaende fra den Reisende, hvorfra man vil kunne see, med hvilke Planer Reisen foretages, og ved hvilke Midler den agtes udfort. Mr. Whymper, hvis Brev er strevet i Kjøbenhavn, men uden Augivelse af Dato, siger heri:

„Jeg vil blive sat island ved det danske Etablissement Jakobshavn (69de Grad), og her vil jeg opstaae mit Hovedqvarteer,

indrette mine Beholdninger og begynde min Reise. Jeg har valgt dette Sted til Udgangspunkt, fordi der her er lettere Kommunikation med de andre Stationer end noget andet Sted, og fordi jeg har Grund til at troe, at det vil være lettest herska at komme til det Indre. Det er min Hensigt at reise i Slader med Hunde, men jeg venter at faae endeev Besvær med at faae dem over det ujævne Land, som adskiller Kyststrækningen fra det indre Sneeland, hvorimod det, naar jeg først har naaet dette, vil være forholdsvis let at komme frem. Det er min Plan ikke at anlægge Beholdninger underveis, men at føre saa lidt Bagage og reise saa hurtig som mulig. Der vil først gaae nogen Tid hen med at gjøre Forsøg og undersøge Terrainet, og min første Expedition vil derpaa blive paa 4 eller 5 Uger først i nordostlig Retning, dernæst mod Syd og Vest. Hvis denne Reise gaaer nogenlunde vel af, vil jeg gjøre en lignende mod Sydost og vende tilbage til Jakobshavn ad en mere nordlig Vei. Hvis der da bliver nogen Tid tilovers, vil den blive anvendt til at undersøge Disco Den og de fossile Sager, som findes i Nørheden, især paa Kysten af Waigat Stræ-

det. I September venter jeg at kunne vende tilbage til England og at være der i Slutningen af October eller Begyndelsen af November. Det Indre af Grønland er for Sieblisket fuldstændig usjendt, og intet alvorligt Forsøg har nogensinde været gjort paa at undersøge det. De to eller tre Expeditioner, som de Danse have foretaget i dette Aarhundrede, have ikke stødt paa større Banseligheder, end man kunde vente, naar Hensyn tages til den utilstrækkelige Tid og de usuldkomne Midler. Dr. Hayes (fra Nordamerika) har derimod flere Gange gjort Udsflugter til det Indre med meget Held og er ved flere Lejligheder reist 35 a 40 Mile om Dagen. Der er ingen Gruud til at antage, at det Indre frembyder overordentlige Banseligheder for Reisen, men der er al Grund til at troe, at der findes Andet end Sne og Is. Ikke alene have Grønlænderne bevaret Traditionen om et frugtbart Land i det Indre, men der foreligger næsten Bispedhed herfor i den Omstændighed, at de talrige Hjorder af Kengsdyr, som undertiden komme ned til Kysten, altid trække sig tilbage til det Indre, hvorhen man ikke kan følge dem. Disse Kengsdyrhjorde ere saa talrige, at de maae

behave en Mængde Føde til deres Underhold, og Mange af dem, som bedst tjende Forholdene, troe, at det Indre er, om ikke et frugtbart Land, idetmindste langtfra at være usfrugtbart. De Indsøtes uovervindelige Utilbørlighed til at reise i Sneen har hidtil været den største Banselighed ved at komme ind i Landet. Der er Traditioner blandt de Indsøte om, at der paa den anden Side af den Bjergstrækning, som begrænser Udsigten fra Davis Strædet, findes et vildt, hjodspisende Folkeslag og et utømmeligt Dyr, Amerok, som imidlertid Ingen har set. Grønlændernes Uwillie mod Reisen over Sneen striver sig imidlertid ogsaa fra deres Frygt for de Revner, som skjules af Sneen, og som de ofte ere faldne ned i. Jeg vil derfor sandsynligvis ikke faae nogen Understøttelse af Grønlænderne, men jeg gør Regning paa Bistand af den blandede Race. Jeg kan ikke slutte dette Brev uden at anerkjende den Venlighed, der er viist mig af de Danse. Jeg har modtaget megen og uventet Assistance fra England, men den overgaaes af, hvad der er viist mig af Fremmede, hvem jeg ikke kan giengjælde det."

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Septbr.

Raab til Missionairerne fra Præsident Richards.

(Fra „Millennial Star.“)

Vore Brodre, de ældste, der nylig ere ankomne fra Zion, ere for Størstedelen paa deres første Mission som Evangeliets Forkyndere. Vi anseer det derfor at være rigtigt at give dem nogle Raab, hvilke vi i Særdeleshed ville lægge dem paa Hjertet, medens vi dog paa samme Tid ønske, at de, som ere mere erfарne i

Misjonslivet, ogsaa skulle overveie og gjøre Brug af dem, idet vi ønske, at de skulle forstaae, at vores Bemærkninger ere rettede til Alle.

De forstjellige Stillinger, hvilke I nu indtage som Guds Riges Repræsentanter paa Jordens, ere af yderste Vigtighed baade for Eder og Verden. I ere kaldte af Gud og udrustede med Magt til at forvalte de hellige Ordinancer, som henhøre til Saliggjorelse og evigt Liv. Formedelst Eders Kirken i dette hellige Embete blive I bragte nærmere til Herren, og I ere i en saadan Stilling, at I kunne modtage Mere af hans Kraft, end I nogensinde forhen have funnet i hele Eders Liv, og det fordres af Eder, at I skulle anvende den Indflydelse, Tro og Kundstab, som I saaledes opnaae, til Gavn og Forlossning for Eders Medmennesker — de faldne Bøsener, af hvilke I ere omgivne. Hvor omhyggelige skulle I ikke dersor være for at undgaae Alt, hvad der i mindste Maade kunde gjøre et Skillerum mellem Eder og Herren, hvem I bestandig maae søge hen til for at erholde Hjælp og Beiledning. Lader dersor denne Besaling altid være indstrevet i Eders Hjerter med uudslettelige Bogstaver: „Renser Eder, I, som bære Herrens Kar.“

Paa denne Eders første Mission til Verden vil maaske enten Eders hele tilkommende Glæde, Brugbarhed og Uddeligheds Kroner eller ogsaa Glendighed, et forseilet Liv og Vorvæsning fra de Helliges Herlighed afhænge. Afholder Eder dersor fra den første Tilnærmedse til Svnd, og gjører det til Eders Regel, aldrig at gjøre Noget, som I vide at være Uret, og begaaer aldrig Noget, om hvilket I ere twivlaadige. Forvisser Eder om, at I ere paa den rette Sti, og gaaer saa fremad. Forglemmer aldrig de Pagter, I have gjort i Herrens Huus, og lader dem ikke i mindste Maade blive krænkede.

Noget af det meest fristende til Synd er den fordærvelige Vane at tillade sig Nydelsen af berusende Drikke. I kunne daglig see Exempler herpaa. Daarligheder, som Menneskene ville gyse tilbage for i deres ædruelige Tilstand, blive ofte begaaede af de samme Individuer, naar deres bedre Følelser ere druknede i det giftige Bøger. Legger „Viisdomsordet“ paa Eders Hjerte, og benytter det som en Sikkerhedsvagt mod Tristelse, og I ville hosste Frugterne af Eders Afholdenhed i den forsjættede Belønning: Helbred paa Legemet, Kundstabens Skatte og Beskyttelse mod Fordærverens Magt. I ville ved Eders Exempel have Indflydelse over de Hellige og over Enhver, som elster Sandhed og Dyd, og i mange Tilsælde ville I derved kunne udrette langt Mere end ved al Beviisførelse og Overtalelse. Dersom Eders Gjerninger ikke svare til Eders Ord, ville I blive Aarsag til Menneskenes Fordærvelse istedetfor at være deres Frelsere. De Svage og Daarlige iblandt de Hellige, som derved ville faae et Paaskud til at undskyde deres Udskielser, ville følge Eders slette Exempel, medens Sandhedssøgeren vil støde sig over Eders Daarskaber.

I maae forstaae, at I ikke ere komne paa denne Mission for verdslige Fornoielsers Skyld, eller for at I kunne sidde stille og i Ro og Mag gjøre Eder til gode af Folkets Gjæsfrihed, men for at arbeide og det med Flid og Ridkærhed for Menneskeslægtens Frelse og Opbyggelsen af det Sidste-Dages Rige. I blandt de mange syndefulde og nedværdigede Millioner, som ile frem paa den brede Ven, findes der mange oprigtige Sjæle, der ikke kjende Livets Sti. I ere udsendte for at opsoge dem og frelse dem fra den sorgelige Skæbne, som venter Verden. Om I hjemme imellem Bjergene have været villige til at udfætte Eder for Moie og Farer,

medens I med ræstlös Sver jagede efter Billt, hvormeget mere fulde I ikke da nu være redebonne til at underlæste Eder Moie og Savn for at opsoge Sjæle i Verdens Ørken! Lader den usortrede Flid, som har givet sig tilkjende i Eders Foretagender omkring Eders Hjem, nu vise sig i Eders nye Virkekredse, og arbeider med utrættelig Flid og Ridkærhed. Dagen er endnu ikke kommen, at Mange af denne Verdens Rige og Store ville annamme Rigets Evangelium, men der kan med Nette siges ligesom i gamle Dage: „Evangeliet prædikes for de Fattige.“ Forsmaaer derfor ikke at besøge de Fattige og Ringe i deres simple Boliger for enten at raade og troste dem i deres huuslige Anliggender eller for at forvalte de Ordinancer, som henhøre til Guds Huus. De Fattiges Belsignelser ville blive en Herlighedens Krone paa Eders Hoveder og mere straalende for Himmelens Aslyn end Diademer af Guld, der funlle af de dyrebareste Edelstene.

Værer noiagtige og omhyggelige i Udsorelsen af alle Eders Forretninger; værer vise og retskafne Huusholdere over Alt, hvad der bliver anbetret til Eders Varetægt; holder et noiagtigt Regnskab over alle de Penge, I modtage, og indbetalter dem stedse til rette Tid. Formaner de Hellige til at betale deres Tiende og afflæser aldrig deres ringeste Gaver, naarsonhelst de tilbydes til Eders Understottelse, fhi derved vilde I berøve Giverne de forhættede Belsignelser og tilslukke deres Hjerter or al Godgjorenhed.

Undgaaer al upassende Fortrolighed med det andet Kjon, og paa samme Tid I omgaaes Alle med den Venlighed og Forekommenhed, som folger med Evangeliet, saa glemmer dog ikke den Værdighed, der tilhører det hellige Præstedomme, og den Opsørel, som sommer sig for en Israels Eldste. Bestræber Eder for at udvise Eders Aandbevner ved at læse og studere gode Boger; læser meget, men tænker mere, og fremfor Alt, søger at faae Lys og Veiledning formedelst den Aand, der leder ind i al Sandhed, og hvis Inspiration I have Net til, saalænge I holde Eder rene og ubesmittede.

Beslitter Eder paa Lydhed mod Maad, hvis gavnlige Folger I saa ofte have seet hjemme i Zion. Adlyder de Instruktioner, som gives Eder af Eders Præsidenter, der ere stillede over Eder, og enten Eders Virkekreds er lidet eller stor, saa bestræber Eder for at udføre Eders Pligter det Bedste, I kunne, paadet I kunde vinde Herrens og deres Tilsfredshed, som præsider over Eder.

Soger at benytte enhver mulig Leilighed til at udsprede Evangeliet. Der gives mange Tusinder iblandt Jordens Nationer, som aldeles ikke have hørt det Allermindste om vor Tro, og mange Egne, hvor Evangeliet endnu ikke er blevet indført. Omgjorder Eder derfor med Eders Præstedommes fulde Rustning, Brodre, og tager Mod til Eder; gaaer frem i den store Kamp, strider for Sandheden og oploftet Eders Most i Herrens Navn; prædiker ikke Andet end det, I vide at være Sandhed, og overlader Spidsfindigheder og twivlsomme Spørgsmaal til Verden. Forkynder med mægtig Tro Omvendelse til denne Slekt, og gjører det i Ydmighed, dog uden Frygt, overladende Folgerne i hans Haand, som „giver Vægten.“ Troster de Hellige, arbeider for Israels Indsamling og anvender al Eders Kraft i Netsædighedens og Sandhedens Tjeneste, og naar Eders Mission i disse Lande er tilende, ville I vende hjem til Eders glade og lykkelige Venner samt til Guds Propheter og

de Hellige i Zion, stærke i Guds Kraft og uudsigelig lykkelige formedelst Bevidstheden om, at I have bestræbt Eder for at handle ret og have været trofaste.

Maa Held og Velsignelse ledsgage Eders Virken overalt i den europæiske Mission baade iblandt de Hellige og vore Medmennesker, saa at der kunde blive en rig Host og Sandhedens Sag vinde almindelig Fremgang paa Jorden. Maatte dette ske for Christi Skyld. Amen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Ocbr. 1840.

(Fortsat fra Side 348.)

Nauvoo, Hancock County,
Illinois, den 19de Ocbr.
1840.

Til de Hellige i Kirtland, Ohio.

Undertlig elstede Brodre i Jesu Christi Rig og Prøvede i hans Taalmodighed. Vi ville benytte denne Lejlighed til at lade Eder vide, at vi endnu erindre de Hellige, der ere adspredte i de forstjellige Egne af Kirtland, og føle os interesserede saavel i deres Vel som i de Helliges i Almindelighed. Vi have med Følelser, som vi selv bedst hende, betragtet Tingenes Stilling i Kirtland, og de mange Banseligheder, hvilke de Hellige have været underkastede saavel formedelst falske Venner som aabenbare Fjender.

Alle disse Omstændigheder have mere eller mindre bestjæstigt vor Opmærksomhed fra Lid til anden. Ligeledes maae vi bølle, at Brodrerne paa Contoiret og Præsidentstabet i Stavnen Kirtland ikke en Gang imellem strive til os og underrette os om deres Banseligheder og Tingenes Stilling, saa at de kunde blive raadede i Anliggender, som ere af Vigtighed for nævnte Stavns Vel, men fremfor Alt gør det os ondt, at de ikke sendte os et eneste Trostensord, medens vi vare i vore Fjenders Hænder og i Fængsel. Nogle af vore Venner fra forstjellige Steder sendte os breve, der aandede af Kjærlighed og Med-

følelse, hvilket gjorde vore Gjenbordigheder og Lidelser taaleligere for os. Alt var stille som en Grav; der vistes ingen Sorg, ingen Medfølelse eller Hengivenhed til at glæde Hjertet under de marke Sorgens og Kummerens Skygger, som vi maatte gaae igjennem.

Kjære Brodre! Hvorledes kunde det være muligt, at I kunde være ligegyldige og udeeltagende under de Omstændigheder, vi vare stillede i, og under hvilke vi maatte bære al den Kummer og alle de Gjenbordigheder, som vore Fjender opphobede paa os? Hvor var Eders Medlidenhed? Hvor var den Kjærlighed, som altid har udmarket den Høieste Hellige? Laae disse himmelstø og ødle Følelser i Dvale, eller være I solesløse for den Behandling, der blev os tildeel? Imidlertid ønske vi at overlade disse Ting til Gud og Fremtiden og ere villige til at forglemme den Kulde, som de Hellige i Kirtland have udvist mod os, og til at stue ind i Fremtiden med mere Glæde end den, vi kunne føle, naar vi betragte det Forbigangne, ligesom vi med vor himmelstø Faders Hjælp ville bestræbe os for at tage saadanne Skridt, hvilke vi ansee egnede til at befordre de Helliges Vel og til at fremme Sandhed og Retsfærdighed samt Rigets Opbyggelse i disse sidste Dage.

Stillingen i Kirtland blev forelagt

Generalconferencen, der afholdtes her paa Stedet den 3die dennes. Der blev vedtaget, at Eldste Almon Babbitt bestilles til at præsider over Staven i Kirtland, og at der gives ham Ret til selv at vælge sine Raadgivere. Vi haabe derfor, at de Hellige ville opholde vor elstelige Broder og forene sig med ham i deres Bestræbeler for at befordre Rigets Bedste.

Det er blevet anseet for rigtigt at raade de Brodre i Østen, som onste at flytte til Kirtland, til at gjøre det, og følgelig kunne I vente, at Eders Stav vil blive forsøget med nye Medlemmer, der rimeligiis kun ere unge i Troen, og hvilke derfor behove en kjærlighedsfuld Behandling. Vi haabe derfor, at Brodrene ville føle sig interesserede i de Helliges Velserd, og at de ville gjøre alt muligt for at fremmøde de Brodres Bedste, som agte at bosætte sig der paa Stedet.

Dersom I ville bortstaffe al daarlig Tale, al Bagvæltelse og alle lave Tanker og Følelser fra Eders Vildte, og I ville ydmhyge Eder og besluite Eder paa Alt, hvad der er dydigt og ædelt, da ville Je-hovahs Velsignelser komme til at hvile over Eder, og I ville endnu komme til at see gode og lykkelige Dage. Der vil blive Fred inden Eders Porte og Velstand indenfor Eders Landemærker. Maa vor himmelste Fader forunde Eder dette, er vor Bon i Jesu Christi Navn. Eders i Pagtens Baand.

Joseph Smith.

Hyrum Smith.

Til det omreisende Høiraad og de Eldste i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Storbritannien.

Elstelige Brodre! Maa Naade, Barmhjertighed og Fred fra Gud vor Fader og den Herre Jesum Christum hvile over Eder. Jeg har forstjellige af mine Brodres Breve liggende for mig, blandt hvilke dog eet er af den Bestaffenhed, at det behøver at

bewares, men paa Grund af mangfoldige Forretninger, som jeg nødvendig maa varetage, har jeg opsat med at strive til Eder indtil nu.

Bærer forvisse om, elstelige Brodre, at jeg ikke er nogen ligegyldig Tagtager af det, som foregaar allevene paa Jorden, og blandt hvilket, der ikke er Noget, som er af større Vigtighed end det herlige Værk, hvormed I ere bestjærtigede; følgelig soler jeg mig lidt ængstelig paa Eders Begne, og onster, at I ved Eders Vand, Tro, Flid og Forelommenhed maatte anbefale Eder selv for hverandre indbyrdes, for Christi Kirke og for vor himmelste Fader, formedelst hvis Maade I ere blevne kaldte til et saa helligt Kalb samt dygtiggjorte til at udføre de store og ansvarfulde Pligter, der paahvile Eder. Tillige kan jeg forsikre Eder, at jeg ifolge den Underretning, jeg har faaet, soler mig forvisset om, at I ikke have forsømt Eders Pligt, men derimod udviist en Flid og Trofasthed, hvorved I have erhvervet Eder den Guds Velbehag, hvis Ejendom I ere, samt de Helliges Velvillie overalt paa Jorden.

Evangeliets Udspreddelse i England er tilvisse glædelig, og Tanken derom kan ikke Andet end opvække Følelser af et ikke almindeligt Slags hos dem, som have baaret Dagens Byrde og Hede, og som vare dets standhaftige Understøttere og kraftige Forsvarere, medens det endnu var i sin spede Barndom, da det var stillet under ugunstige Omstændigheder, og det truedes med Ødelæggelse paa alle Kanter, men ligt det prægtige Skib, der ustadet trodser Stormen, har det udbredt sine Seil for Binden, medens det stolt gjennemfører de fraadende Bolger, og synes ligesom at sole sin Styrke og at være sig Capitainens, Lodzens og Mandskabets Erfarenhed og Duelighed fuldkommen bevidst. Ligeledes glæder det mig meget, at

der har været saa godt Forstaelse iblandt Eder, og at de Hellige saa beredvilligen have lyttet til Maad og have kappedes med hverandre i at arbeide for den indbyrdes Kjærlighed og Sandhedens og Retfærdighedens Forfremmelse. Dette er saaledes, som det skalde være i Jesu Christi Kirke; Enheds Kraft. „Hvor glædeligt er det ikke, at Brodre boe sammen i Enhed.“ Lad den Højestes Hellige altid beslütte sig paa et saadant godt Forhold, og de helligste Belsignelser ville blive Folgen, ikke alene for hvert enkelt Individ, men for hele Kirken; Nigets Orden vil blive overholdt, dets Embedsmænd agtede og dets Fordringer beredvilligen og med Glæde adlydte.

Kjærlighed er en af Gudommens fornenste Egenskaber og bor ubvises af dem, som trakte efter at blive Guds Sonner. Et Menneske, som er syldt af Guds Kjærlighed, er ikke tilfreds med at belse sine Familie alene, men ønsker at omvandre hele Verden for at belse hele Menneskelægten. Dette har været Eders Forlæsse, og den har bragt Eder til at forlade Eders behagelige Hjem, paadet I kunde blive en Belsegnelse for Andre, som trakte efter Udodelighed, men ere fremmede for Sandheden. Og fordi I handle saaledes, beder jeg, at Himmelens meest udvalgte Belsegnelser maae hvile over Eder.

Da jeg er anmodet om at sige mit Maad med Hensyn til om I bor vende hjem til Føraaret eller ikke, vil jeg gjøre det med Glæde. Jeg har overvejet Sagen i nogen Tid, og er af den Mening, at det vilde være Biisdom, at I gjorde Forberedelser til at forlade Eders Arbejdsmark til Føraaret. Da I have bragt Bidnesbyrdet til England, og Mange have annammet det, kan det nu arbeide sig frem, uden at I behove at blive der.

En anden Ting — der har været en

Hvissen af Landen, at der vil blive en Deel Ophidselse, Agitationer og Uroligheder i det Land, i hvilket I nu arbeide. Jeg vil dersor opmunstre Eder til at være flittige, saalænge I blive der; organiserer Menighederne, og sætter Enhver paa sit rette Sted, saa at de, som ikke kunne komme med Eder til Føraaret, ikke skulle blive efterladte som Faar uden Hyrde.

Ligeledes vil jeg bemærke, at saafremt dette Sted er bestemt til de Helliges Indsamling, er det nødvendigt, at der drages den Omisorg for samme, som Herren ønsker. Til den Ende vil jeg sige, at der er en stor Mængde Hellige i England, som ere yderst fattige og ikke vante til Agerdyrkningssarbeide. For dem maa der gjores Forberedelser, inden de kunne forsørge sig selv hertilands. Lader derfor dem, som ere vante til at forsærdige Massiner, og dem, der raade over en liden Capital, om end nok saa liden, komme her, saasnart det lader sig gjøre, for at opføre et Massin værksted og gjøre andre Forberedelser, som maatte findes nødvendige, saa at de Fattige kunne faae Arbeide, naar de komme, paadet der ved deres Ankomst hertil ikke skal affiedlommes Forvirring og Skuffelse. Dette Sted har en saa fordeleagtig Beliggenhed for Fabrikdrift og Handel, som kun faa Steder kunne rose sig af, og Anlæggelsen af Bomuldsspinderier, Jernstoberier og Pottemager værksteder vilde bidrage til at bringe Rigdomme ind og til at hæve Stedet til en betydelig Anseelse.

Jeg behøver ikke at optage mere Plads angaaende dette Emne, da dets Rimelighed maa være indlysende for Enhver.

I mit forrige Brev sagde jeg Eder min Mening med Hensyn til Trykningen af Mormons Bog, Pagtens Bog osv. Jeg er bleven begunstiget med en Psalmebog fra Eder, og saavidt jeg har undersøgt den, er jeg sørdeles veltilsfreds med

den og troer, at det er en meget værdifuld Samling. Jeg er blevet underrettet om, at Mormons Bog ligeledes er blevet trykt, hvilket jeg er glad for, og det skal glæde mig at høre, at den var trykt i alle de forskellige Sprog, der findes paa Jordens. I kunne gjøre, som I selv synes i Henseende til Trykningen af Lærdommens og Pagtens Bog. Hvis der er megen Efterspørgsel efter den, har jeg ikke Noget imod dens Udgivelse, men vilde snarere opmuntre dertil.

Jeg kan sige, at saavidt jeg er blevet besjendt med Eders Bevægelser, føler jeg mig fuldkommen forvistet om, at de ere foretagne med Klogstab, og jeg nærer ingen Twivl om, at Herrens Aand har veiledet Eder, hvilket er et Beviis for mig paa, at I have været ydmige og havt Eders Medmenneskers Frelse for Øte, og ikke trægtet ejer jorsængelig Storhed og personlige Fordele. Saalænge de Hellige lægge et saadant Sindelag for Dagen, ville deres Raad vinde Bisald og deres Bestræbelser blive kronede med Held.

I bede om Raad angaaende mange

og vigtige Anliggender, men jeg troer, at I fuldkommen ere i stand til selv at satte de nødvendige Beslutninger, da I ere bedre besjendte med Forholdene end jeg er, og jeg har stor Tillid til Eders forenede Dommeraft, deraf maae I undskyde, at jeg ikke indlader mig paa de enkelte Omstændigheder. Dersom jeg skal se Noget, der er urigtigt, skal jeg tage mig den Frihed at give Eder min Menning tilhørende og paapege det Feilagte.

Hvis Eldste Parley P. Pratt skal onse at forblive lidt længere i England end de Øvrige af de Tolv, kan han gjerne gjøre det, da han har sin Familie hos sig, og hans Omstændigheder folgelig ere noget forskellige fra de Øvriges. Desuden er det nødvendigt, at Nogen, der er fortrolig med Kirkens Negler og Anordninger, bliver tilbage og fortsætter Udgivelsen af det Tidskrift, der er udkommet. Maar jeg tager alt dette i Betragtning, vil jeg folgelig ikke tilskynde Broder Pratt at vende tilbage til Føraaret.

(Fortsattes.)

Nyheder.

Tydsland. Kathedralkirken i Frankfurt er nedbrændt Natten mellem den 14de og 15de f. M. Der skrives derom til *Weserzeitung*:

„Den sidste Nat var rædsom. Da Dagen frembrød, saae Frankfurt sin gamle Domkirke, hvori man i forudsætning af valgte og kronede Keiserne, forvandlet til en Ruin. En ikke meget stærk Østenwind bar Gnisterne hen over Domkirkeens nordlige Sidesfib, hvis gamle Træværk snart stod i lys Lue. Flammerne udbredte sig strax til Kirkens Taarn, hvis Indre blev fuldstændig ødelagt. Taarnet indeholdt i sine forskellige Aftelinger 10 Klokker, deriblandt den saakaldte Osanna- eller Carls-Klokke af 63 Centners Vægt, og en anden paa 81 Centner; disse smelte alle og styrtede ned, paa en lille ubetydelig Klokke nær. Choret og Kirkens Indre blev nogenlunde frest, ligesom de kirkelige Prydelsser, viede Kar m. m., der reddedes af Geistlige; derimod blev det nye Orgel, som havde kostet 10,000 Gylden, fortæret af Luerne.

Branden forplantede sig til flere nærliggende Bygninger, som det imidlertid lykkedes at redde. Der beklages Tabet af 3 Menneskeliv; 2 Personer savnes endnu. Domkirken skal være assureret i Stadens Brandkasse for 900,000 Gylden. Baade Taarnet og selve Kirken gjaldt for et af Byens mærkeligste arkitektoniske Mindesmærker fra Middelalderen, hvis Oprindelse føres tilbage til det tolvte Aarhundrede. Det første Keiservalg, der fandt Sted i samme, var Frederik Barbarossas i 1152. I Aarhundredernes Løb er den ofte blevet restaureret og tildeels ombygget, senest i 1855 og 1856. Taarnet var ikke blevet fuldendt, men forsynet med en afstumpet Top, hvorpaa der var anbragt en Pavillon af Jern og Glas, som blev benyttet til Mattesignaler."

O sterrig. Ifølge wienske Blade steer der i Østerrig, navnlig i Ungarn, store Hesteopkløb for den franske Regjerings Regning. Man gaaer herved tilværks med usædvanlig Skyndsomhed; 6,000 Heste ere allerede ad den østerrikske Sydbane og de lombardiske Baner forte til Susa, for derfra at føres over Alperne ind i Frankrig, og man har valgt denne længere og kostbarere Vej, istedekor Beien igjennem Sydtyrländskland for at undgaae Øpsigt.

S p a n i e n. I Spanien er der udbrudt Opstand, om hvis nærmere Omstændigheder der endnu savnes paalidelige Efterretninger.

I t a l i e n. Fra Venetia meldes den 16de f. M.: I Kirken St. Giovanni e Paolo er der udbrudt en stærk Ildebrand. Titians Maleri „Petri Martyrium“ og andre Mesterværker ere ødelagte.

Efterretninger fra Rom af samme Dato sildre Elendigheden i Albano med meget levende Farver. Choleraen viste sig der den 6te f. M., og i Løbet af 5 Dage bortrevnes over 400 af Sygdommen. Enhver, der blev angreben, døde efter 5—6 Timers Kortløb, og det skal ikke være nogen Overdrivelse, naar det berettes, at man endog finder Lig liggende paa Gaderne. Geistligheden, som forsørgt har indtaget en beundringsværdig Holdning, kan ikke bringe Dodssakramenterne hurtig nok; Medicin mangler, og da Bagerne og Slagterne ere bortrevne af Sygdommen, ere Brod og Kjød neppe til at opdrive. — I nogle Egne af Øvreitalien skal Choleraen rase endnu strækkeligere; i Comisco er der af 300 Indbyggere død 50, i Carniglie af 400 Indvaanere 80.

O r i e n t e n. Fra Grækenland meldte Telegrammerne, at Regjeringen fortæller sine Rustninger; med det Forste vil der være udrustet en lille Flaade, og i Arsenalen vil man snart have det nødvendige Materiel samlet til at væbne 30,000 Mand. — Flugten af Kvinder og Børn fra Kreta vedbliver i stor Maalestof.

Blanding.

Træerne i Ny-Holland opnaae, navnlig i Provinsen Victoria, en vidunderlig Størrelse. En Karri Eucalypte (*eucalyptus colossia*), som er blevet maalt af Pemberton Walcott i en Dal i den østlige Deel af Landet, hæver sig til en Hoide

af 400 Fod; fire Mand tilhøst kunne ride ind i det Indre af Stammen og med Lethed ride omkring derinde til alle Sider. Boyle har maalt en eucaluptus amygdalina, som han havde fået i et af de dybe Svælg i Dandenong Bjergene, og han fandt, at dette Træ var 420 Fod langt og af en forholdsvisig Tykelse. Et Træ af samme Slags havde følgende Dimensioner: Stammens Længde fra Roden til den første Green: 295 Fod, Stammens Gjennemsnit ved den første Green: 4 Fod; Stammens Længde fra den første Green indtil det Sted, hvor Toppen var sonderbrudt: 70 Fod; Stammens Gjennemsnit i denne samme Høide: 3 Fod; hele Stammens Længde fra Roden indtil den sonderbrudte Top: 365 Fod; Stammens Omfang tre Fod fra Roden: 41 Fod. Af to andre eucaluptus amygdalina, som blevé maalte fire Fod fra Roden, havde den ene et Omfang af 53, den anden af 81 Fod. I Nærheden af Floderne Barcas og Latrobes Kilder næae flere en Høide af 500 Fod. Træerne i Ny Holland kunne altsaa i Høide, om ikke i Tykelse, maale sig med de berømte Kjæmper, sequoia Wellingtonia, i Skovene i Californien. Deres Top vilde kunne overskygge Taarnet paa Domkirken i Strasborg, det høieste Taarn paa Jorden, og de vilde ligeledes rage op over Cheops Pyramide.

F o r b r æ n d i n g a f L i g. Ved forskellige Leiligheder have de geistlige Congregationer i Italien drøftet Spørgsmalet om at indføre Egenes Forbrænding paa et Baal istedetfor den brugelige Fordæstelse. I flere italienske Landsogne stal denne Skit allerede være indført. Man troer imidlertid, at Paven vil erlære sig derimod, fordi Garibaldi tager Ordet for Egenes Forbrænding og anbefaler den, paa Grund af, at Folket i saa Hald behøver førre Præster.

Indhold.

	Side.		Side.
Physisk Gjenfødsel	353.	Missionærerne fra President Ri-	
Staden Mexicos Beleiring	356.	chards)	360.
Reise til Gronland	359.	Joseph Smiths Levnetsbog (fortsat)	363.
Nebaktionens Bemærkninger (Raad til		Myheder	366.
		Blanding	367.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoarer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.